

mærkning. Jeg troer, at det politiske Element har ikke sit Sæde i en Ret. Jeg mener, at det i Grundlovens § 78 udtrykkelig nok er sagt, at Domstolene alene skulle dømme efter Loven; og derfor troer jeg slet ikke, at man kan bygge det Mindste paa, at Landssthingets Medlemmer skulde være Rigsrettens politiske Element, og at den derfor saameget desto snarere skulde kunne opløses af Regjeringen. Netop fordi det politiske Element bør holdes udenfor Domstolene, netop for at holde det ude, troer jeg, at Rigsretten ikke bør være opløselig. Det er en Selvfølge, at hvis den modsatte Mening havde Gjemmel i Grundloven, da maatte den følges, da maatte den staae fast; men vi paastaae, og det er klarere, end jeg formaar det, udykket af min ærede Collega, at den ikke har nogen Gjemmel i Grundloven, den kan ikke ligge i Grundloven; thi det vilde staae i den meest fjærende Modsetning til den Paragraph i Grundloven, der siger, at ingen Dommer skal kunne affattes. Netop ved Rigsretsager er det af Bigtighed, at ingen Affættelse kan finde Sted, netop i denne Ret, der er den øverste i Riget, i denne Ret, der skal paakjende de vigtigste Sager, i denne Ret, hvis Behandlinger det netop meest maatte interessere Regjeringen at faae søiede efter sin Villie, netop i denne Ret bør ingen Oplosning kunne finde Sted. Det er anført, at Medlemmerne af Rigsretten vare valgte paa en anden Maade end andre Dommere, at de ikke vare valgte af Regjeringen, men af Folket; netop deri ligger en saameget stærkere Grund til, at Regjeringen ikke igjen skulde kunne opløse Retten. Det er tillige anført af den ærede Ordfører, at Motiverne til de Forhandlinger, som fandt Sted i Rigsforsamlingen issor, skulde afgive et Slags Beviis for, at det skulde have været Rigsforsamlingens Mening, at Rigsretten skulde være opløselig. Jeg maa dertil bemærke, at af Forhandlingerne, der fandt Sted i Rigsforsamlin-

gen, sees kun, hvilke enkelte Medlemmer, der havde havt Ordet, og hvad deres Mening har været; men af hvilken Grund de øvrige Medlemmer, der havde stemt for Resultatet, af hvilken Grund de have stemt derfor, det sees ikke, det kan aldrig bevises, og det tør ikke paa nogen Maade formodes at være skeet af den Grund, at de ønskede, at Rigsretten skulde være opløselig. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa den langt større Fare, der er ved at erklære Rigsretten for opløselig, ved at sige, at den skulde opløses, naar Landssthinget opløstes; Faren bliver derved langt større. Isald der nemlig havde staaet med rene Ord, at det stod i Regjeringens Magt at opløse Rigsretten, da var det at vente, at Regjeringen i høist sjeldne Tilfælde vilde benytte denne Ret, thi det var da saa at sige et Brud paa Ret og Retfærdighed, og ingen Regjering vilde lettelig tillade sig et saadant aabenbart Brud; men naar det staaer i Regjeringens Magt paa den Maade at kunne opløse Rigsretten, at det seer ud som om, det kun er Landssthinget, der opløses, saa vil det langt snarere kunne tænkes, at Regjeringen kunde vente, at dens egenlige Motiv blev skjult, og at Fristelsen til at opløse Retten derfor blev saameget større. Jeg mener, at Hensigten med at Medlemmer af Landssthinget er bestemt til at skulle vælges til Medlemmer af Rigsretten, er den, at naar de Mand, der allerede havde modtaget dette Beviis paa Folkets Tillid, kom ind i Rigsretten, da kunde Folket have Bished om, at Rigsretten vilde blive pleiet med Ret og Retfærdighed og efter Loven. Dette mener jeg er Grunden til at et vist Antal Medlemmer af Landssthinget ere bestemt til Medlemmer af Rigsretten, og langtfra ikke nogen politisk Grund; men netop derfor mener jeg ogsaa, at det bestemt maa kunne paastaaes, at Regjeringen ikke kan opløse Rigsretten.